

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a JUDr. Pavla Horňáka v právní věci žalobce: **Arthur Andersen Česká republika, k. s.**, se sídlem Karlovo nám. 10, Praha 2, IČ 25618849, zast. Ing. Janem Čapkem, daňovým poradcem, se sídlem Karlovo nám. 10, Praha 2, proti žalovanému: **Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu**, Štěpánská 28, Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 8. 2009 čj. 10192/09-1500-106358

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 5. 8. 2009 čj. 10192/09-1500-106358 a rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 2 ze dne 31. 3. 2009 čj. 69324/09/002901109112 se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9.200,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Ing. Jana Čapka, daňového poradce.**

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 2 ze dne 31. 3. 2009 čj. 69324/09/002901109112. Tímto rozhodnutím byla podle § 106 odst. 7 písm. a) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o DPH), zrušena jeho registrace k dani z přidané hodnoty, a to dnem nabytí právní moci rozhodnutí.

Žalobce v žalobě uvádí, že spor je v daném případě o to, zda správce daně i při oznámení důvodů, pro něž nedošlo k uskutečnění zdanitelného plnění, má prostor k úvaze, zda registraci plátce daně zruší nebo nikoli.

V daném případě žalobce důvody, pro něž plnění neuskutečnil, žalobce správci daně oznámil dopisem ze dne 27. 11. 2008. V dopise byly uvedeny relevantní důvody, proč žalobce trvá na zachování registrace, když žalobce uvedl, že přestal vykonávat svoji ekonomickou činnost, avšak i nadále má povinnost uchovávat určité dokumenty. Archivaci provádí pro žalobce externí dodavatel, který za své služby žalobci pravidelně fakturuje.

Nelze souhlasit se žalovaným v tom, že je „na uvážení správce daně, zda sdělená skutečnost může být důvodem, pro který bude registrace plátce DPH ponechána ... či nikoli“. Zákon o DPH pro takovou úvahu správce daně prostor neobsahuje. I kdyby žalobce připustil, že správce daně pro takové správní uvážení prostor má (např. v případě, kdy se sdělené důvody nijak netýkají ekonomické činnosti plátce), nedopadá to na danou situaci, neboť žalobce měl relevantní důvody pro zachování registrace.

V důsledku zrušení registrace plátce nemá nyní žalobce možnost uplatnit nárok na odpočet daně, pokud použije přijatá zdanitelná plnění pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Zákon o DPH přitom musí být vykládán v souladu se Směrnicí Rady č. 2006/112/ES o společném systému daně z přidané hodnoty (dále jen Směrnice) a s judikaturou Evropského soudního dvora.

V rozsudku C-32/03 pak Evropský soudní dvůr řešil dle názoru žalobce obdobnou otázku a ze závěrů učiněných v tomto rozsudku dle názoru žalobce vyplývá, že by měl nárok na odpočet daně mít.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že žalobce počínaje 1. čtvrtletím 2007 až do zrušení registrace neuskutečnil plnění. Správce daně tak využil svého oprávnění dle § 106 odst. 7 písm. a) zákona o DPH. Lze přisvědčit žalobci, že dne 28. 11. 2008 správce daně skutečně obdržel podání, v němž žalobce uvádí, že neuskutečňuje žádná plnění vzhledem k ukončování ekonomické činnosti s tím, že mu i přesto vznikají náklady s nutnou archivací dat a informací.

Žalovaný uvádí, že ust. § 106 odst. 7 písm. a) zákona o DPH nelze interpretovat tak, že formální splnění požadavku, tj. oznámení důvodů neuskutečnění plnění, zbavuje bez dalšího správce daně oprávnění ke zrušení registrace k DPH. Správce daně je bezpochyby nejen oprávněn, nýbrž i povinen posoudit, zda jsou plátcem oznámené důvody relevantní ve vztahu k neuskutečnění plnění či nikoliv. Žalobcem uváděné důvody však takovými relevantními skutečnostmi nejsou. Žalobce nesdělil žádné důvody akceptovatelné pro neuskutečňování plnění, naopak z podání žalobce vyplývá, že žádná plnění v budoucnu uskutečňovat nebude.

Žalobcem zmiňované rozsudky Evropského soudního dvora nejsou pro posouzení věci relevantní, neboť se týkají možnosti uplatňování nadměrného odpočtu a nikoli problematiky registrace.

Žalobce podal k tomuto vyjádření repliku, v níž zdůraznil, že žalovaný je povinen se řídit komunitárním právem a respektovat evropskou judikaturu. Žalovaný v konečném důsledku argumentuje tak, že žalobci neupírá nárok na odpočet DPH, ale „pouze“ ruší jeho registraci k DPH. Po zrušení registrace však nelze nárok uplatnit.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť s tím oba účastníci řízení souhlasili, resp. nevyslovili ve stanovené lhůtě nesouhlas.

Ze správního spisu vyplývají následující skutečnosti:

Ve správním spise je založeno osvědčení vydané správcem daně dne 24. 2. 2006 pod čj. 35226/06/002901/7729, podle něhož je žalobce s účinností od 1. 1. 1998 plátcem daně z přidané hodnoty.

Ve spise je dále založeno oznámení žalobce doručené správci daně dne 28. 11. 2008, v němž uvádí, že v souladu s ust. § 106 odst. 7 písm. a) zákona o DPH podává vysvětlení k důvodům, kvůli kterým žalobce neuskutečnil v předchozích dvanácti měsících plnění. Uvedl, že již ukončuje svoji ekonomickou činnost, avšak i nadále mu vznikají náklady v souvislosti s nutnou archivací dat a informací. Tato data a informace je zapotřebí uchovávat nejen v souladu se zákonem stanovenou lhůtou 10 let, ale především k primární potřebě mít je nadále k dispozici vzhledem k občasným dotazům ze strany bývalých klientů a obchodních partnerů.

Poukázal dále na již citovaný rozsudek Evropského soudního dvora, z něhož vyplývá, že pokud subjekt, který ukončuje svoji činnost, vznikají náklady související s dříve uskutečňovanou ekonomickou činností a jsou nezbytné k úspěšnému ukončení činnosti, pak musí být považovány za součást ekonomické aktivity a subjekt je oprávněn u těchto plnění odečíst daň na vstupu.

Rozhodnutím správce daně ze dne 31. 3. 2009 čj. 69324/09/002901109112 byla dle § 106 odst. 7 písm. a) zákona o DPH zrušena registrace žalobce k dani z přidané hodnoty, a to ke dni právní moci tohoto rozhodnutí. V odůvodnění správce daně uvedl, že registrace se ruší, neboť žalobce neuskutečnil bez oznámení důvodu správci daně po dobu dvanácti po sobě následujících měsíců plnění.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž uvedl, že důvody, kvůli kterým neuskutečnil plnění, uvedl v dopise ze dne 27. 11. 2008. Dále argumentoval podobně jako později v podané žalobě.

Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 5. 8. 2009 čj. 10192/09-1500-106358 žalovaný odvolání zamítl. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že žalobce v žádném ze čtvrtletních zdaňovacích období počínaje 1. čtvrtletím 2007 do doby vydání rozhodnutí o zrušení registrace neuskutečnil žádná plnění. Správce daně tak využil svého práva daného ust. § 106 odst. 7 písm. a) zákona o DPH.

Správce daně sice obdržel dne 28. 11. 2008 podání žalobce, v němž důvody neuskutečnění plnění vysvětluje, je však nutno konstatovat, že i v případě, kdy daňový subjekt důvody sdělí, je na uvážení správce daně, zda sdělená skutečnost může být důvodem, pro který bude registrace DPH ponechána i nadále. Podání odvolatele neobsahuje důvody neuskutečňování plnění, na jejichž základě by správce daně nebyl oprávněn žalobci registraci DPH zrušit. Z podání žalobce naopak vyplývá, že žádá plnění uskutečňovat nebude, neboť svou činnost ukončil.

Žalobcem namítaná nutnost archivace dat však neznamená, že jsou v souladu se zákonem o DPH splněny podmínky pro registraci. Povinnost uchovávat účetní záznamy tudíž není skutečností, která by správci daně bránila ve vydání rozhodnutí o zrušení registrace plátce DPH.

K odkazu žalobce na rozsudek Evropského soudního dvora č. C-32/03 žalovaný uvedl, že se netýká problematiky zrušení registrace DPH, nýbrž otázky možnosti uplatňování nadměrného odpočtu osobou, která ukončila činnost a dále neuskutečňovala transakce podléhající dani.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Podle § 106 odst. 7 písm. a) zákona o DPH správce daně je oprávněn zrušit registraci plátce, pokud plátce neuskutečnil bez oznámení důvodu správci daně po dobu dvanácti po sobě následujících měsíců plnění.

V daném případě mezi účastníky není sporu o tom, že žalobce neuskutečňoval plnění do doby více než dvanácti po sobě jdoucích měsíců plnění. Spor není ani o tom, že žalobce správci daně důvody neuskutečňování plnění sdělil.

Mezi účastníky řízení je pak spor o to, zda správce daně může daňovým subjektem sdělené důvody hodnotit, a případně o to, zda žalobcem sdělené důvody byly překážkou pro zrušení registrace nebo nikoli.

Pokud jde o prvou otázku, soud musí souhlasit se žalovaným v tom, že správce daně daňovým subjektem sdělené důvody hodnotit musí. Byť to zákon výslovně nestanoví, lze takové oprávnění správce daně dovodit výkladem ze smyslu a účelu citovaného ustanovení. Pokud by správce daně byl povinen akceptovat jakékoli daňovým subjektem sdělené důvody, (ad absurdum tedy i takové, které nemají vůbec žádný vztah k ekonomické činnosti daňového subjektu a nemají žádnou návaznost na otázku registrace plátce DPH), šel by takový výklad zcela zjevně proti smyslu i textu uvedeného ustanovení. Sdělování důvodů neuskutečnění plnění by pak v podstatě zcela postrádalo jakýkoli smysl a význam uvedeného ustanovení by se v důsledku toho zcela změnil.

Lze tedy učinit dílčí závěr, že správce daně je oprávněn daňovým subjektem sdělené důvody hodnotit. Pokud jím sdělené důvody neuzná jako dostatečné a registraci plátce DPH přesto zruší, musí svůj postup náležitě odůvodnit a s ohledem na nedostatečnou formulaci zákonné úpravy v případě pochybností se spíše přiklonit k zachování registrace plátce DPH. Předestřený výklad ostatně připouští do jisté míry i žalobce.

Pokud jde o hodnocení konkrétních žalobcem sdělených důvodů, zde soud dává žalobci zapravdu a s názorem žalovaného se neztotožňuje.

Při výkladu předmětných ustanovení zákona o DPH je nutno zároveň respektovat relevantní komunitární právo a judikaturu Evropského soudního dvora. V daném případě je pak možno vyjít z již citované Směrnice 2006/112/ES. Podle čl. 9 odst. 1 této směrnice "Osobou povinnou k dani" se rozumí jakákoliv osoba, která na jakémkoli místě vykonává samostatně ekonomickou činnost, a to bez ohledu na účel nebo výsledky této činnosti. "Ekonomickou činností" se rozumí veškerá činnost výrobců, obchodníků a osob poskytujících služby, včetně těžební činnosti, zemědělské výroby a výkonu svobodných a jiných obdobných povolání. Za ekonomickou činnost se považuje zejména využívání hmotného nebo nehmotného majetku za účelem získávání pravidelného příjmu z něj.

K výkladu těchto ustanovení je možno použít žalobcem zmiňovaný rozsudek Evropského soudního dvora ze dne 3. 3. 2005 č. C-32/03 (I/S Fini H.), který se sice vztahuje k předchozí směrnici č. 77/388, jejíž ustanovení rozhodná pro projednávanou věc jsou však obdobná jako u nyní platné směrnice č. 2006/112/ES. V tomto rozsudku Evropský soudní dvůr uvedl:

Je třeba bez dalšího uvést, že podle čl. 4 odst. 1 šesté směrnice je pojem osoby povinné k dani definován ve vztahu k pojmu hospodářské činnosti. Právě existence takové hospodářské činnosti totiž odůvodňuje kvalifikaci osoby povinné k dani, které šestá směrnice přiznává nárok na odpočet.

Uvedený článek 4 v odstavci 2 uvádí, že je třeba „hospodářskými činnostmi“ rozumět činnosti, které se týkají zejména veškeré činnosti producentů, obchodníků a poskytovatelů služeb včetně těžební a zemědělské činnosti a činnosti při výkonu svobodných a jiných obdobných povolání. Výraz „veškeré činnosti“ obsažený v tomto ustanovení předestírá, že dotčená hospodářská činnost může spočívat v několika po sobě následujících plněních.

Z judikatury rovněž vyplývá, že pojem hospodářské činnosti ve smyslu šesté směrnice není nezbytně tvořen jedním jednáním, ale může sestávat z řady po sobě následujících jednání (viz zejména rozsudek ze dne 14. února 1985, Rompelman, 268/83, Recueil, s. 655, bod 22).

Přípravné činnosti tak musí být považovány za hospodářské činnosti ve smyslu šesté směrnice. Kdokoliv, kdo uskutečňuje přípravné úkony, je v důsledku toho považován za osobu povinnou k dani ve smyslu článku 4 této směrnice a má nárok na odpočet (rozsudky Rompelman, výše uvedený, bod 23, a ze dne 29. února 1996, INZO, C-110/94, Recueil, s. I-857, bod 18). Tento odpočet zůstává zachován, i když se osoba později rozhodne, že s přihlédnutím k výsledkům studie rentability nezhájí provozní fázi a dotčená společnost vstoupí do likvidace, takže předpokládaná hospodářská činnost nevede ke vzniku zdanitelných plnění (výše uvedený rozsudek INZO, bod 20).

Pokud se týká převodu veškerého majetku, Soudní dvůr uznal, že pokud osoba povinná k dani již neposkytuje plnění po využití služeb poskytnutých za účelem provedení tohoto převodu, náklady na tyto služby musí být považovány za inherentní veškeré hospodářské činnosti jejího podniku před převodem a že nárok na odpočet jí musí být přiznán. Každý jiný výklad by vedl ke svévolnému rozlišování jednak mezi výdaji vynaloženými pro potřeby podniku před jeho skutečným provozováním a výdaji vynaloženými v průběhu uvedeného provozování a jednak výdaji vynaloženými na ukončení tohoto provozování (viz rozsudky ze dne 22. února 2001, Abbey National, C-408/98, Recueil, s. I-1361, bod 35, a ze dne 29. dubna 2004, Faxworld, C-137/02, Recueil, s. I-5547, bod 39).

Stejně důvody ukládají, že plnění taková jako platby, které Fini H musela provádět po dobu likvidace její činnosti spočívající v poskytování stravovacích služeb, musí být považována za součást hospodářské činnosti ve smyslu článku 4 šesté směrnice.

Takový výklad je odůvodněn režimem odpočtů, o němž Soudní dvůr opakovaně rozhodl, že jeho účelem je plně ulehčit podnikateli břemeno DPH, splatné nebo odvedené v rámci jeho veškerých hospodářských činností. Společný systém DPH tedy zaručuje naprostou neutralitu daňové zátěže všech hospodářských činností, a to bez ohledu na účel nebo výsledky těchto činností za podmínky, že ony samy v zásadě DPH podléhají (viz v tomto smyslu rozsudky Rompleman, uvedený výše, bod 19, ze dne 15. ledna 1998, Ghent Coal Terminal, C-37/95, Recueil, s. I-1, bod 15, ze dne 21. března 2000, Gabalfrisa a další, C-110/98 až C-147/98, Recueil, s. I-1577, bod 44, ze dne 8. dubna 2000, Midland Bank, C-98/98, Recueil, s. I-4177, bod 19, a Abbey National, uvedený výše, bod 24).

Nicméně je nezbytný přímý a bezprostřední vztah mezi konkrétním plněním na vstupu a

jedním či více plněními na výstupu dávajícími vzniknout nároku na odpočet proto, aby nárok na odpočet DPH na vstupu byl osobě povinné k dani uznán, a pro určení rozsahu takového nároku (výše uvedený rozsudek Midland, bod 24).

Nárok na odpočet DPH z důvodu likvidace podniku musí být rovněž uznán, pokud při jeho uplatnění nedochází k podvodnému jednání nebo zneužití (...)

V tomto ohledu již Soudní dvůr rozhodl, že se účastníci řízení před soudy nemohou podvodně nebo zneužívajícím způsobem dovolávat práva Společenství (viz zejména rozsudek ze dne 12. května 1998, Kefalas a další, C-367/97, Recueil, s. I-2843, bod 20, a ze dne 23. března 2000, Diamantis, C-373/97, Recueil, s. I-1705, bod 33). Tak by tomu například bylo, pokud by Fini H, dovolávajíc se nároku na odpočet DPH z platby nájmu a souvisejících poplatků v období následujícím po ukončení poskytování stravovacích služeb, pokračovala v používání prostor původně určených k poskytování stravovacích služeb pro zcela soukromé účely.

Pokud by daňová správa dospěla ke zjištění, že nárok na odpočet byl uplatňován podvodně nebo zneužívajícím způsobem, byla by oprávněna zpětně požadovat vrácení odpočtených částek (viz zejména výše uvedené rozsudky, Rompelman, bod 24, INZO, bod 24 a Gabalfrisa, bod 46).

V každém případě je věcí vnitrostátního soudce, aby odmítl přiznání nároku na odpočet, pokud je s přihlédnutím k objektivním skutečnostem prokázáno, že nárok je uplatňován podvodně nebo zneužívajícím způsobem.

Proto je třeba na první otázku odpovědět tak, že čl. 4 odst. 1 až 3 musí být vykládán v tom smyslu, že osoba, která přestala vykonávat obchodní činnost, ale pokračuje v placení nájmu a poplatků spojených s prostory sloužícími k této činnosti, neboť nájemní smlouva obsahuje ustanovení o nemožnosti výpovědi, je považována za osobou povinnou k dani ve smyslu tohoto článku, a může v důsledku toho odečítat DPH z částek takto uhrazených, pokud existuje přímý a bezprostřední vztah mezi provedenými platbami a obchodní činností a je prokázána neexistence podvodného úmyslu nebo zneužití.

Článek 4 odst. 1 až 3 šesté směrnice Rady 77/388/EHS ze dne 17. května 1977 o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obratu - Společný systém daně z přidané hodnoty: jednotný základ daně, ve znění směrnice Rady 95/7/ES ze dne 10. dubna 1995, musí být vykládán v tom smyslu, že osoba, která přestala vykonávat obchodní činnost, ale pokračuje v placení nájmu a poplatků spojených s prostory sloužícími k této činnosti, neboť nájemní smlouva obsahuje ustanovení o nemožnosti výpovědi, je považována za osobou povinnou k dani ve smyslu tohoto článku, a může v důsledku toho odečítat DPH z částek takto uhrazených, pokud existuje přímý a bezprostřední vztah mezi provedenými platbami a obchodní činností a je prokázána neexistence podvodného úmyslu nebo zneužití.

Žalovaný se mylí, pokud namítá, že citovaný rozsudek se vztahuje pouze k otázce uplatnění nároku na odpočet daně DPH a nikoli k otázce registrace. Citovaný rozsudek totiž vykládá mj. pojem „osoby povinné k dani“ ve smyslu čl. 9 odst. 1 směrnice a dopadá tak bezpochyby právě i na možnost zrušení registrace plátce DPH podle českého právního řádu.

Dospěl-li Evropský soudní dvůr k závěru, že ukončení obchodní činnosti nemůže být samo o sobě důvodem k tomu, aby na daňový subjekt nebylo možno nahlížet jako na osobu povinnou k dani, je zřejmé, že aplikováno na právě projednávaný případ to znamená, že žalobci neměla být jeho registrace plátce DPH zrušena. Názor žalovaného, že žalobci měla být jeho registrace zrušena, když sám přiznal, že ukončil ekonomickou činnost a nehodlá již

plnění uskutečňovat, tak nemůže ve světle názorů Evropského soudního dvora obstát.

Je navíc nutno souhlasit s žalobcem v tom, že má-li mít subjekt, který již ukončil svou obchodní činnost za určitých okolností nárok na odpočet DPH, musí mít právo na to, aby mu byla zachována registrace plátce DPH, která je základním předpokladem pro to, aby mohl daňový subjekt vůbec podat přiznání k dani z přidané hodnoty a nárok na odpočet daně uplatnit. Tímto způsobem proto musí být ust. § 106 odst. 7 písm. a) zákona o DPH vykládáno.

Otázka, zda si daňový subjekt uplatňuje nárok na odpočet daně skutečně pouze z plnění, která bezprostředně souvisejí s jeho předchozí obchodní činností a zda se nejedná o nárok uplatněný podvodně anebo o zneužití práva, bude posouzena správcem daně ve vyměřovacím řízení. Právě proto, aby mohlo být vyměřovací řízení vůbec vedeno, musí správce daně daňovému subjektu zachovat jeho registraci plátce DPH.

Postup správce daně a žalovaného tak v daném případě nebyl v souladu s eurokonformním výkladem ust. § 106 odst. 7 písm. a) zákona o DPH, soud proto podané žalobě vyhověl a žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro rozpor s právními předpisy. Jelikož důvody, pro něž soud žalobě vyhověl, dopadají i na prvostupňové rozhodnutí správce daně, zrušil soud i toto rozhodnutí.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Žalobce měl se svojí žalobou úspěch a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených a prokázaných nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Tyto náklady spočívají v nákladech souvisejících se zastoupením daňovým poradcem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů za 3 úkony právní služby po 2100 Kč (za převzetí věci, sepsání žaloby a repliku k vyjádření žalovaného), a 3 režijní paušály po 300 Kč. Celkem tedy činí náklady na právní zastoupení 7.200,- Kč. Další náklady představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000 Kč. Proto soud přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení ve výši 9.200 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze, rozhodovat o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu.

Stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Praze dne 20. srpna 2010

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu